

Zelená infrastruktura a ekosystémové služby

(výňatek z publikace Květena světových regionů v souvislostech VII)

Evropská komise přijala 6.5.2013 strategii na podporu tzv. zelené infrastruktury, která by měla v blízké budoucnosti zajistit efektivnější ochranu, podporu a obnovu přírodních lokalit a přírodních procesů (vč. biochemických a biofyzikálních), které jsou zdrojem tzv. ekosystémových služeb.

Zelená infrastruktura je strategicky navržená síť přírodních a polopřírodních území s rozmanitými environmentálními charakteristikami, která současně či výhledově umožňují poskytovat žádoucí škálu ekosystémových služeb (vegetační i vodní). Ta by měla být racionálně navržena územněplánovacími procesy, implementujícími i územní systém ekologické stability (ÚSES), který se vtípně proplétá s občanskou infrastrukturou (symbolicky připodobněno jako prsty sepjatých rukou). Zatím někteří fundamentální tvůrci generelů ÚSES toto nechťejí vnímat (resp. vše lidské je dle nich špatné, takže jejich výkres zahrnuje z 90 % nefunkční červené plochy a to bez vnímání zástavby, přičemž po přepracování je území dobře zabezpečeno prvky ÚSES, což je možno zdokladovat - ideologické příbuzné je např. rušení vodních nádrží a cest v NPŠ). Zelená infrastruktura by měla přispět k zachování a udržení prostupnosti krajiny, omezit její fragmentaci a degradaci. Komplexním účelem zelené infrastruktury musí být zvyšování ekologické kvality území a zvýšení kvality života. Prostředkem je široká mezioborová komunikace a celostní pohled, který umožňuje trvale udržitelný vývoj, což je proklamovaný základní princip EU.

Ekosystémové služby tvoří rozsáhlou škálu přínosů a užitků současně nebo výhledově způsobovaných přírodní prvky a procesy pro člověka a jeho přírodní prostředí, např.:

- klimatické: mikro a mezo i globálně a to jak tepelně, tak větrným přenosem vzdušných hmot, vč. vazby oxidu uhlíku a tak omezování skleníkového efektu
- vodohospodářské: vodní zdroje povrchové i podzemní, pitnou (sladkou) vodu, protipovodňové a protierozní a omezování ohrožování suchem
- zachování a zlepšování biodiverzity, vč. zachování ohrožených druhů rostlin a živočichů
- zachování a udržení přírodních biotopů a zlepšování ekologické stability krajiny
- odolávání či omezování šíření nemocí a patogenů
- omezování invazních a expanzivních druhů
- zlepšování kvality ovzduší
- poskytování obnovitelných zdrojů přírodních materiálů vč. léčiv aj. přírodních látek
- zachování a udržení kvality a úrodnosti půdy
- poskytování území pro environmentální vzdělávání a rekreaci.

Zásadní problematikou je záměr urychleně a rozsáhle uzákonit v novelizovaném zákoně o ochraně přírody a krajiny nesmyslnou prvoplánovou bezzásahovost, ve zkulturněných biotopech zločinnou, pramenící z rafinovaného pokusu zastřít rozsáhlé, vzniklé a narůstající škody a z naivního ideologického omezeného vnímání časoprostorové celistvosti problematiky. Dlouhodobým záměrem je, aby zákon o ochraně přírody a krajiny byl nadřazený ostatní legislativě.

Nejvyšší kategorií světové ochrany přírody je **biosférická rezervace UNESCO**, vyhlášená Organizací spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO OSN). Tato velkoplošná území vyhlášená v rámci mezinárodního programu UNESCO Člověk a biosféra / Man and Biosphere vytváří reprezentativní síť zahrnující všechny základní biomy Země, v nichž důležitou roli hraje člověk a jeho aktivity. Většina BR zahrnuje území jak přírodě blízká území, tak narušená činnostmi člověka, přičemž v narušených oblastech je zájem podporovat zvyšování biodiverzity a studovat konflikty mezi člověkem a přírodním prostředím. Biosférické rezervace mají sloužit k vyvážení ochrany biodiverzity a přírodních zdrojů s jejich udržitelným socio-ekonomickým vývojem. Hlavní funkce BR UNESCO jsou:

- ochrana přírodní a kulturní různorodosti
- podpora a zajištění udržitelného ekonomického a demografického rozvoje místních obyvatel
- podpora environmentální výchovy a vzdělávání, výzkumu a monitorování koexistence ochrany přírody a udržitelného vývoje v místním, regionálním i globálním měřítku.
Management BR by měl být založen na rovnocenné, komplexní spolupráci vědců přírodovědných i společenských oborů, ochránářských i rozvojových skupin, zástupců státní správy a samosprávy a především místního obyvatelstva.

Domácí ideologové divočiny, kteří „namyšleně a bez společenské dohody“ (neboť starším je známo, že s ideologií se nedá diskutovat, ať s hnědou, rudou nebo i se zelenou) **vnucují bezzásahovost v kulturních porostech Šumavy, by se měli zamyslet nad mementem Rapa Nui, ale i mnoha dalšími varovnými zkušenostmi – např. ve Středozeří, Kubě, Barmě, Srí Lance,** kde po nastolení bezzásahovosti nedošlo k návratu žádoucích někdejších přírodních ekosystémů.

Česká Silva Gabreta alias Biosférická rezervace UNESCO a Národní park Rapa Nui, aneb dokáží se ideologové bezzásahovosti poučit z tragedie Velikonočního ostrova?

Vize revoluční výroby divočiny, bez opodstatněných vědeckých přechodných procesů, spočívá na dogmatu, že revolučně nařízené přírodní procesy „suché revoluce“ nám bezpracně nadělí přírodní ekosystémy, na Šumavě za pomoci vyhnojení skalnatých půd mrtvými smrky. A to i přes závažnou skutečnost, že v průběhu posledních 300 let byla Šumava postupně převážně 2-3x vykácena a 2-3x zalesněna. Pod jejich taktovkou, za pomoci polomových a následně kůrovcových disturbancí, jsou programově ve velkém likvidovány naše horské smrčiny, vč. pralesových torz (t.j. stromů starších 140 let).

Ideologové divočiny ani v tomto případě neuznávají nezbytnost asistenční ekosystémové pomoci, např.:

- doplnění chybějících druhů – bez nichž nelze zajistit ekosystémově stabilnější porosty
- zajištění bezlesí extenzivní pastvou pro udržení biodiverzity - většina ohrožených druhů rostlin na území Šumavy se blíží vyhynutí, nebo již vyhynula
- ochranu mladých dřevin před okusem vysokou zvěří – vzhledem k jejich nadměrným stavům
- ochranu porostů před škůdci atd.

Záviděníhodné je, že tito teoretičtí „vědečtí“ dogmatici nevidí žádná rizika.

Záviděníhodné je jejich tvrzení, že nově vzešlý „přírodní“ smrčák, resp. smrkový chlum, bude výrazně lepší než předchozí zlikvidovaný les.

Okamžité naoktrojování přírodních procesů již předvedenou „suchou revolucí“ na Šumavě způsobila základní škody přesahující 100 mld. Kč a suché smrkové porosty na více než 20. tis. ha. Zodpovědnost je skrývána pod novým ideologickým praporem revolučního přechodu na přírodní procesy ve zkulturněných územích, kamuflovanými nově vznikajícími ekosystémovými službami, čímž však došlo k rozvrácení vodohospodářské stability, zásadnímu omezení biodiverzity, genocidě pralesových torz a to vše za vyhánění lidí. Tento „moderní vědecký“ přístup prosadila kariérní oportunistická skupinka za podpory ideologických ekologů divočiny.

Sofistikovaná, neracionální tvrzení, jsou však propagačně výrazně dotována a medializována a jakékoliv námitky v zárodku tlumeny. Zdá se, že pod vidinou „nastolení přírodního řádu“, nedokáží ideologové „divočiny“ vnímat udržitelnost environmentální, ekonomickou a sociální, ale ani mnoho světových **analogií narušení rovnováhy soužití s přírodou.** Jedním z prvních příznaků nerovnováhy na Šumavě je neudržitelné využívání místních zdrojů, např. když občané nemají čím topit, ale stromy vedle nich musí usychat na stojato („zřejmě v rámci slibované oboustranně výhodné win-win dohody“), takže dochází k prvním krádežím dřeva v přísně chráněné Šumavě, které budou vzrůstat (pokud zde nebude množství ozbrojených strážců).

Stromy jako symboly života je nezbytné chránit, což věděli již naši pohanští předkové, ne pod novou modlou přírodních procesů je považovat za manipulační experimentální hračku...

Uplatnění ideologie bezzásahovosti v lidsky narušených biotopech, resp. spoléhání na přírodní procesy a přenechání vývoje „Matce přírodě“, by v globálním měřítku, vzhledem ke vzrůstajícím stresovým faktorům, znamenala rozvoj dezertifikace, resp. zpouštění a následně postupné zrušení obytnosti Země pro lidi !

Žádoucí marginální ekosystémové asistenční odborníky bohužel u nás zatím nevychovává ani lesnická či zemědělská ani přírodovědecká fakulta, proto je ideologicky tvrdošíjně prosazována (nesmyslná) bezzásahovost a dochází k nesmiřitelnosti aplikovaných a teoretických biologů (dlužno je však podotknout, že aplikovaní biologové jsou blíže ekosystémovému modernímu pojetí zachování a ochraně biotopů a biodiverzity).

Ubývání druhů na naší planetě je způsobováno zejména ničením přirozených stanovišť a mezinárodním obchodem, na základě celosvětové poptávky po slonovině, kožešinách divokých šelem, kůžích krokodýlů, po živých primátech a dalších zajímavých zvířatech, ozdobných ptácích, vzácném exotickém (zejména tvrdém tropickém) dřevu, okrasných rostlinách (zejména orchidejích, kaktusech aj. sukulentech, palmách a cykasech, masožravých družicích, léčivých rostlinách) a po fosilních přírodninách. Proto Mezinárodní svaz ochrana přírody (IUCN) přišel s myšlenkou regulace uvedeného mezinárodního obchodu. Mezinárodní konvence CITES - Convention on International Trade in Endangered Species / Dohoda o mezinárodním obchodě ohrožených druhů původní fauny a flóry, stanovila seznam ohrožených taxonů, s kterými je zakázáno obchodovat, přičemž ČR je signatářskou zemí (www.cites.org). Předmětem této ochrany je cca 35 tisíc rostlin a asi 2 tisíce zvířat.

Úmluva o ochraně evropských planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů a přírodních stanovišť (Convention on the Conservation of European Wildlife and Natural Habitats)

Tzv. Bernská úmluva z r. 1979 se stala podkladem pro mapování Evropy (Smaragd, Natura 2000) a posloužila k vytváření národních „červených“ seznamů ohrožených rostlin (ČR s ní přistoupil a v r. 1997/98). U vyšších rostlin se jedná o 506 taxonů z kontinentální Evropy a 150 taxonů z Makaronésie), celkem 656 druhů. Tyto druhy je zakázáno sbírat, trhat, odřezávat či vytrhávat.

Příklad švýcarského národního parku

Většina Čechů závidí Švýcarsku úžasnou přírodu, ta však zde není uchovávána znepřístupňováním a vymezováním stále dalších národních parků, ale jejím citlivým využíváním a soužitím s přírodou. Věřte – nevěřte, stačí jim jediný národní park a po dalším netouží. Švýcarský národní park / Parc Nazuinal Svizzer (rétorománsky) s rozlohou 170 km² je oproti NP Šumava pouze čtvrtinový. Park byl založen před 100 lety v r. 1914 a je tedy nejstarší ve střední Evropě a v celých Alpách, přičemž je vymezen v úrovni 1400 – 3174 m n.m. (tedy výškově začíná tam, kam ani nedosahuje NPŠ). Přestože se zde první obyvatelé usadili již před 11 tisíci lety, je zde pouze 1,8 % půd vhodných k zemědělskému využití. Pro srovnání: ve švýcarském NP pouze 28 % ploch tvoří les, 21 % alpské louky, přičemž většinu - 51 % ploch tvoří skalnaté lokality, tedy jedná se o skutečné původní biotopy a krajinu, jež můžeme ještě označit za skutečnou, ne virtuální divočinu. V NP Šumava je ideologický záměr „recyklovat někdejší pralesy“, ačkoliv kulturní les zde byl prakticky již 3x vysázen, přičemž někdejší bezlesí rychle klesá z více než 30 % pod 5 %, díky sukcesnímu zalesňování extenzivně využívaných trvalých travních porostů, přičemž velmi rychle se snižuje biodiverzita a mizí množství ohrožených a chráněných taxonů organismů, vázaných právě na bezlesí. V přírodně a krajinářsky velmi cenném švýcarském NP je 80 km značených cest, současná „virtuální“ příroda Šumavy je však stále více znepřístupňována. Znovuvysazení medvěda se tam neuvažuje, neboť v r. 2005 sem zatoulaný mladý medvěd vyvolal celonárodní zděšení.

Propagace chráněných území v EU

Velmi záslužnou činností je edice cestopisných filmů na laciných DVD (po 49 Kč). Klub čtenářů vydal soubor Nejkrásnější místa světa, jehož součástí je DVD Evropské národní parky. Ochrana přírody Evropa v národních parcích má již stoletou tradici (1909 Švédsko, 1914 Švýcarsko, které však vyhlásilo doposud jediný NP, neboť citlivý vztah obyvatelů k přírodě zachraňuje více hodnot, než je tomu v řadě chráněných území s omezeným lidským přístupem). Přes popularizační charakter filmu je možno říci, že žel má převážně proklamativní charakter, zejména vyzvedávající přírodní „samoregulaci“ a varující před lidskou návštěvností, ve stylu nevědoucí výchovy a poznání, ale téměř globálních zákazů (s výjimkou tras s průvodcem).

Příkladem škodlivých příkazů jednoúčelových ochránců přírodních procesů je Národní park Doñana (Parque Nacional de Doñana) na jihu Španělska na 542,5 km². Původně se jednalo o rozsáhlou zátoku delty ústí řeky Guadalquivir do Atlantiku. Ta se postupně vyplnila několika úrovněmi nánosů bahna, takže se vytvořila vnitřní vodní plocha. V dalším vývoji i ta se vyplnila bahnem, a tak podstatou NP byla bažinná a mokřadní lokalita. V rámci ochrany „posvátných“ přírodních procesů se však chystá tristní závěr této velkolepé přírodní lokality: blízke duny první písečné pouště Evropy hrozí, že postupně tento NP (kam lidé bez průvodce nesmí) pohltní a pak budeme moci opět obdivovat jedinečnost přírodou rozsáhle vytvořené pouště v Evropě. Paradoxem však je, že Arabové přeměnili zdejší vyprahlou Andaluzii již před 1100 lety v úrodné území pomocí umělého zavlažování.

Jiným příkladem je delta Dunaje na cca 800 km² na území Rumunska, která je prakticky stokou Evropy. Rovněž i zde dochází k rychlému zanášení bahnem a vzniku „nových půd“ (místní lidé prohlašují, že zde se Evropa nejrychleji rozšiřuje). Omezená možnost existence domácích rybářů je dále snižována ochranou rozsáhlých hejn kormoránů, podobně jako tomu doposud bylo u nás.

Závěrem: Nabízející se informace na záběry významných druhů a ekotopů nebyly ve filmu využity, avšak poněkud primitivně byla upřednostňována jejich rigidní ochrana. Zřejmě **současní vedoucí ochránci přírody v Evropě, často nereflektující celostní pohled, jež nejsou schopni spolupráce s přírodou - mnohdy z neznalosti přírodních zákonitostí a principů, širších a zpětných vazeb a možnosti jejich „asistenční“ aplikace při ekosystémovém vývoji biotopů, ohrožují požadavkem bezzásahovosti podstatu chráněných hodnot.**

Příklad Velké Británie

Před 5 tisíci lety byla Británie převážně porostlá listnatými lesy, z téměř všechny byly postupně zlikvidovány. Dnes lesy pokrývají cca 10 % území a to převážně vysazené, vřesoviště jsou ve Skotsku, s.Irsku a vrchovinách s.Anglie a Walesu. Klima je specifické Golským proudem a setkáváním teplého vzduchu ze severní Afriky (z oblasti Azorské výše) s chladným a vlhkým vzduchem z oblasti Islandu a Arktidy. Proto jsou zde silné větry (stromové koruny jsou ploché) a vydatné srážky (návětrné Hebridy a sz.Skotsko jsou v Evropě nejdeštivější - 4000 mm/rok).

Situační příklad „výroby virtuální divočiny“ v ČR

V publikaci Vegetace ČR IV – Lesní a křovinná vegetace (editor Milan Chytrý) se uvádí:

„Na příznivých místech u nás lesy rostly i poslední době ledové, ačkoli tehdejší krajina byla převážně bezlesá. Po oteplení a zvlhčení klimatu v pozdním glaciálu a zejména na přelomu pleistocénu a holocénu před asi 11600 lety došlo k výraznému rozšíření lesa na původně nelesní plochy. Již v té době však v nížinách a pahorkatinách mezolitičtí lovci a sběrači z různých důvodů šíření lesa omezovali. V teplém a vlhkém období atlantiku sice vznikly klimaticky velmi příznivé podmínky pro další šíření lesa, současně se však u nás v 6.tisíciletí př.n.l. rozšířilo neolitické zemědělství, které vytvořilo mnohem silnější tlak na udržování bezlesých ploch. Naše nížiny a pahorkatiny tak byly s největší pravděpodobností po celý holocén mozaikou lesa a bezlesí. Naopak podhorské a horské oblasti zůstaly v pravěku převážně neosídleny, a les zde proto pokrýval téměř souvisle celou krajinu až do středověké kolonizace, která vytvořila krajinnou mozaiku lesa a bezlesí i ve vyšších polohách. Dnes pokrývají lesy 34,9 % rozlohy ČR.

Všechny naše lesy jsou dlouhodobě silně ovlivňovány člověkem; nížinné lesy po několik tisíciletí, horské lesy po několik století. Přímý i nepřímý lidský vliv se odráží v dnešním zastoupení dominantních dřevin, struktuře porostů i druhovém složení bylinného patra. Nížinné lesy se tradičně obhospodařovaly buď jako lesy výmladkové, nebo lesy pastevní. V prvních byly zvýhodňovány stromy se schopností snadné vegetativní obnovy z pařezových výmladků (např. habr), v druhých se udržovaly konkurenčně slabé světlomilné druhy (např. dub). Lesní hrabanka běžně sloužila jako stelivo do stájí, což ochuzovalo půdu o živiny a podporovalo šíření oligotrofních druhů. Od těchto tradičních způsobů hospodaření se postupně upouštělo už od 18. století a definitivně zanikly kolem poloviny 20. století. V podhorských a horských lesích, které středověká kolonizace zastihla ve víceméně přirozeném klimaxovém stavu, se výběrově těžily některé dřeviny, např. buk na pálení dřevěného uhlí v milířích. To vedlo k výrazné změně druhové skladby porostů, zejména šíření smrku na úkor buku. Od přelomu 18. a 19. století se u nás začaly pěstovat monokultury jehličnanů, zejména smrku ztepilého a borovice lesní, menší míře modřínu opadavého. Ze současné plochy lesů je smrk zastoupen na 47,7 %, borovice na 13,9 % a modřín 3,8 % plochy.“

Květena ČR skýtá cca 3000 rostlinných druhů, pro porovnání květena Mexika má více než 30000 taxonů, světová květena se počtem druhů postupně blíží k půl milionu, avšak značná část je jich ještě nepopsaná. (Vzhledem k dlouhodobému odtržení od světa naši botanici rozvíjeli popisování „malých druhů“, např. u rodů jestřábník / Hieracium), pampeliška / Taraxacum), ostružiník / Rubus, avšak světově dochází spíše ke sdružování druhů do jednomu rodu). Díky uskutečňovanému způsobu ochrany přírody, ale i průmyslovému obhospodařování zemědělských ploch, trvale dochází k rychlému ochuzování naší květeny a homogenizaci biotopů i přes soustavné rozšiřování chráněných území. Stávající přírodní hodnoty se ale nezlepšují a nerozšiřují, naopak se snižují a ničí. Žel, nikoho nezajímá, proč situace chráněných území se stále zhoršuje. Na místo někdejších zájmových „konzervátorů“ ochrany přírody nastoupily štáby úředníků, převážně novodobě odchovaných přírodovědeckými fakultami, bez vazby na rozumné využívání a možné obohacování přírodních zdrojů. Hotový produkt Přírodovědecké fakulty JČU se zájmem o zaměstnání na otázku: co říkáte na Šumavu ?, odvětlí: „potřebné je, aby všechno uschlo a vznikl „přírodní“ les – ale bude to těžké (jiný významný akademický exponent při kůrovcové expanzi prohlásil: bez ohledu na zonaci bychom všechno nechali kůrovci)! Novodobí přírodovědci při charakteristice ohrožení chráněných území vždy na prvním místě uvádí fyzickou přítomnost člověka v území, avšak ten bývá na nepodstatných koncových místech. Lidé, byť jsou součástí přírody, jsou z přírody vylučováni, výchovně vzdělávací funkce v realitě jsou tristně omezovány a mnohde jsou „kompenzovány“ informačními tabulemi, např. o významu kůrovce pro les (poblíž pramenů Šumavy). Módní ideologická bezzásahovost je povyšována na vědecký směr, avšak bez jakýchkoliv průkazných dokladů. Tzv. „otevřená území“ v chráněných územích jsou „posvátnými přírodními procesy“ sukcesně likvidována, avšak na ně je celosvětově vázána převážná biodiverzita, na našem území uskutečňovaná extenzivní pastvou a kosením (tj. blokovanou sukcesí) - podíl bezlesí v chráněné Šumavě byl přes 30 % a klesá pod 5 %. Rozsáhlé chráněné území Šumavy se stalo experimentální exteriérovou laboratoří „elitních“ vědců za rozsáhlé sofistickované propagandy medií, možno téměř říci skupinově zprivatizovanou, neboť běžní obyvatelé a turisté tam převážně nemohou. Tristní je zejména vývoj Šumavy, kde pouze ideologicky je záměr dále hazardně naoktrojovat bezzásahovost na většině území, jež přináší ve zkulturněném území pouze rozsáhlé škody. Od roku 1959 se tzv. „táborská skupina“ snažila o zajištění legislativní ochrany Šumavy, v r. 1963 pak byla vyhlášena CHKO Šumava. Po revolučním kvasu v r. 1989 byl v r. 1991 vyhlášen NP Šumava, Biosférická rezervace UNESCO byla však vyhlášena již v roce 1990. Vedle Chráněné oblasti přirozené akumulace vod (CHOPAV) vyhlášené v r. 1978, byla zde v r. 2005 vymezena další ochrana – Evropsky významná lokalita a Ptačí oblast. Pro jistotu každá velkoplošná ochrana Šumavy je v jiné hranici a s jiným statutem.

Spolehlivé posouzení mohou podat ti, kdo více než 50 let vnímají přírodní procesy a cykly, kteří podávají svědectví, jež je pro ideology divočiny v kulturním území kacířské. Proto jen několik jmen:

Kaskoun Oto, MUDr., nar. 1917, ve své publikaci Šumavské putování za přírodou, historií, přáteli a pacienty pevně věří, že Šumava opět ožije i se svými kostely a sakrálními památkami

Ložek Vladimír, RNDr., DrSc., nar. 26.7.1925, ve svých publikacích Po stopách pravěkých dějů (O silách, které utvářely naši krajinu), Zrcadlo minulosti (Česká a slovenská krajina v kvarteru) varuje před neuváženou módní bezzásahovostí

Jeník Jan, Prof.Ing.RNDr.,dr.h.c., nar. 6.1.1929, na základě bohatých světových zkušeností dlouhodobě varuje před zneužitím bezzásahovosti a následujícími škodami (jako akademikovi UK mu bylo také vyhrožováno)

Mezi další vynikající vědce, kteří jako dlouhodobí odpůrci bezzásahovosti, byli „odstavováni“ patří, např.:

Krečmer Vladimír, Ing.CSc.,

Vicena Ivo, Ing.CSc.

Mrkva Radmir, Prof.Ing.CSc.,

Simon Karel, Ing.

Kinzl Emil, předseda občanského sdružení Za otevřenou Šumavu pořádá pravidelné protestní česko-bavorské pochody k býv. Juránkově chatě.

Urban František, Ing. spoluzakladatel NP Šumava, býv. pracovník MŽP, AOPK a býv. viceprezident IUCN pro Evropu, střední a severní Asii: „Národní park Šumava jsem spoluzakládal a dnes z toho mám výčitky svědomí. Bez něj mohla být Šumava plná života, „naturové lokality“ nepoškozené. Je hrozné sledovat diskuzi o kategorizaci – jako kdyby plnění byrokratických kritérií (a kategorizace IUCN nic jiného není), mělo přednost před ochranou přírody. Zklamal mě postoj některých lidí v IUCN, druhá mise byla zmanipulovaná a manipulace zřejmě pokračují. Kategorizace IUCN nemá pro praktickou činnost v národních parcích ani jiných chráněných území žádný význam. Dělat z kategorizace známkový systém je hloupost a je to proti smyslu tohoto systému. Navíc je zařazení do jednotlivých kategorií velmi sporné. Národním parkem je území proto, že ho jako národní park vyhlásil stát a do toho nemá IUCN co mluvit.

V březnu 2014 proběhl na KÚ PK workshop na téma německé zkušenosti se strategickým plánováním měst a regionů, s důrazem na nadmístní úroveň pod vedením předního německého odborníka Prof. Dr. Dr.h.c. Jörga Maiera. Zde byl zejména dáván důraz na ekonomické aspekty strategického marketingu a managementu, přičemž vždy je nutno sledovat nejen aspekty ekonomické, ale i environmetální a sociální. Upozorňováno bylo na potřeby řešení příhraničních oblastí, nezbytnost schopnosti spolupráce a nutnost sledování budoucnosti, s upozorněním, že mladá generace to nesleduje a nedokáže.

Klasickým příkladem vnucované hazardní ochrany přírodních procesů je likvidace hořečků / Gentianella vynucovanou bezzásahovostí: „hořečkům dnes schází pastva, drobné maloplošné narušování půdního povrchu, kdy krajina byla pestrou mozaikou, ve které se suverénně pohyboval, šest poddruhů již v ČR vyhynulo (Gentianella praecox bohemica v české části Šumavy byla již zlikvidována, nejbohatší pozůstatky jsou v Pošumaví)“

In Rostliny ve svitu evropských hvězd – Natura 2000 v ČR, Sagittaria Praha 2004

Mylný názor fundamentálních ochránců přírody spočívá v ideologii, že ze zkulturněných lesů Šumavy je možno bezzásahovou semennou obnovou (z předchozí smrkové generace) po jejich disturbanci (vítr, kůrovec) vyrobit „přírodní les“, podobně jako že někdejší pařeziny a tzv. sdružené lesy jsou přírodními lesy. Stejní odborníci kteří dnes tvrdí, že bylo třeba tyto nepřirozené lesy co nejrychleji zlikvidovat dříve prohlašovali stejné zkulturněné lesy Šumavy za unikátní klimaxové horské smrčiny !

Ideovým záměrem naoktrojovaného (vynuceného) rozšiřování kůrovcové epidemie pomocí partyzánského vymezení bezzásahových zón je uschnutí současných smrkových porostů porostů k výrobě kulisy virtuální divočiny - stačí doplnit vlky a medvědy. Přitom však i podle

současného našeho zákona o ochraně přírody krajiny č. 114/1992 Sb., ve smyslu § 22 odst.1 je asanace kůrovce možná i v I. zónách ochrany přírody ! - souhlas a rozsah opatření se buď uvede v platném plánu péče o území NP anebo v samotném správním rozhodnutí orgánu ochrany přírody. Vynucovaná bezzásahovost je dokonce protiprávní. **Ideologie bezzásahovosti Šumavy nesleduje celistvost problematiky, širší a zpětné vazby a zejména dlouhodobou udržitelnost, která je narušována jak environmentálně (zásadní snižování biodiverzity), tak sociálně - trvale degresivní demografický vývoj (vyliďňování) a zejména ekonomicky propad širšího regionu Šumavy (s dopady na celou ČR).**

Závěr: exponenti bezzásahovosti Šumavy nesledují jak další zpětné a širší vazby, tak dlouhodobou udržitelnost. **Šumava, kromě ochuzení o stabilizační tvrdé dřeviny, zažila již 3 generace výsadeb smrků, příp. dalších dřevin, takže jsou zde polokulturní porosty a kulturní území sídelního bezlesí a horských luk. Přírodní horské smrčiny se vyskytovaly od 1250 m (1884 ha), takže obnova přírodního lesa pomocí násilně rozšířené kůrovcové disturbance je zcela scestná, neboť všude vyrostou pouze řidší „smrkáč“ a v dalších generacích se situace bude trvale zhoršovat, přičemž se vůbec neuvažuje posun klimatických pásem díky oteplení, takž severský (norský) smrk nebude mít potřebné vlhko v půdě a ovzduší !**

Základní ideologické výchovné propagační mantry při výrobě virtuální divočiny:

- kůrovec je přirozenou součástí lesa, kterého bychom měli *nechat volně působit* – vzdělávací tabule např. u pramenů Vltavy, u Plešného jezera aj. (u člověka snad chápou, že jeho přirozené choroby a škůdce není dobře nechat volně působit)
- na Šumavě jsou unikátní klimaxové horské smrčiny, které je třeba chránit, ale v jiné souvislosti – tyto nepřirozené porosty je třeba co nejrychleji přeměnit na „přírodní“
- Šumava je *největší evropský lesní komplex*, kde je vhodné vytvořit „divoké srdce Evropy“.

V ČR pokradmu vznikla **ideologická skupinka prosazující hazardní bezzásahovost**, snažící se ovládnout významné posty. Dlouhodobě připravovaná bezzásahovost k „výrobě divočiny“ byla spuštěna až za vhodné politické situace, která nastala, když se Zelení dostali do vlády, takže od roku 1997 ji spustil ministr Martin Bursík. Vyráběná a rozsáhle propagandisticky prosazovaná „divočina“ může být pouze virtuální, s bezobsažnou kulisou suchých, nepřístupných smrčín, jejichž hlavním „posláním“ má být doplnění o vlky a medvědy – tedy poněkud málo – za nimi si můžeme zajet nedaleko. Propagační kariérní skupinka, podporovaná nezkušeným mládím (hnutí DUHA) a nevědoucími medii, vnucuje hochštaplerskou ideologii vytvoření bezzásahové divočiny ze zkulturněných území Šumavy (a následně i v dalších chráněných územích ČR, příp. Evropy). Hlavními protagonisty jsou některé osoby přírodovědecké fakulty JČU vč. tzv. stínové vědecké rady NP, za podpory nezkušených, převážně mladých osob (Hnutí DUHA dotované MŽP) a úplatné sofistikované pomoci medií (jejich ideologická propagandistická kampaň byla opětovně spuštěna okamžitě po znalosti osoby nového ministra životního prostředí).

Ideologie bezzásahové výroby divočiny ve zkulturněných územích, např. na Šumavě, využívá metod současných zločinných válečných strategií a taktik - lživou agitační dezinformaci a indoktrinaci téze „příroda si sama pomůže“ a obecném ubližování přírodě lidmi, na což slyší zejména citově naladěni mladí lidé, ženy a nezkušení lidé, odtržení od přírody.

Kdo stojí za sofistikovanou propagační kampaní „divočiny“ dobře placené partičky ?

Přesně v den znalosti nové osoby ministra životního prostředí Mgr. Richarda Brabce, dne 23. ledna 2014 byla zahájena mediální masáž skupinky prosazující totální bezzásahovou divočinu na Šumavě. Vybrány byly deníky MF Dnes (Šárka Mrázová ČTK) a Lidové noviny (Vladimír Ševela), ne však Plzeňský deník, kde místní obyvatelé dobře znají současnou problematiku Šumavy. Lidové noviny sdělovaly sladké tajemství, že budoucí ministr se kloní k „ekologům“, tzn. na jejich stranu (ostatní jsou „nevěřící bezbožní, které je třeba zatratit), což údajně překvapuje mluvčího aktivistů hnutí

DUHA Jana Piňose. Předseda svazu obcí NP Šumava Ing. Antonín Schubert však prohlašuje, že na nikoho netlačí a čekají, až přijde někdo, kdo situaci na Šumavě konečně uspořádá. Honosný nadpis: *Hotely ? Lanovky ? Ne. Šumavě může nejvíce vydělat divočina* doplňoval luxusní obrázek zatím nezničeného Vltavského luhu naoktrojovanou výrobou bezzásahové virtuální divočiny. Prof. Pavel Kinndlmann, tvrdý obhájce divočiny, propaguje zřejmě dobře zaplacenou studii britské konzultační společnosti EFTEC (Economics for the Environment Consultancy) spolu s Michalem V. Markem, ředitelem nově zřízeného Centra výzkumu globální změny AV ČR (která studii objednala). Závěrem je uváděno tvrzení, že rozšiřování divočiny je pro Šumavu mnohem výhodnější, než mnohé developerské projekty. Studie prohlašuje, že turismus na Šumavě přináší téměř 2 mld Kč, *celkový ekonomický přínos NP dosahuje až 44 mld Kč ročně*, vč. tzv. ekosystémových služeb, jako je zadržování vody a zlepšování její kvality či regulace klimatu a ukládání uhlíku. **A právě ekosystémové služby jsou fatálně likvidovány násilně prosazovanou výrobou virtuální divočiny proti vůli většiny obyvatel. Požadovaný rozpad (disturbance) hřebenových smrčín, který „nejrychleji obnoví přírodní společenstva“ způsobuje zvýšením větrného proudění vysušování Šumavy a zejména odumírání nejcennějšího potenciálu živých rašelinišť a současně nepříznivé narušování vodní bilance vč. zhoršování kvality vod v rozporu s vyhlášenou Chráněnou oblastí přirozené akumulace vod, tristní snižování ukládání uhlíku, zásadní zhoršování a extrémizaci klimatu, ale i rychlé snižování biodiverzity druhové a biotopové a to v rozporu nejen s vyhlášenou Evropsky významnou lokalitou, ale zejména potřebami vyhlášené mezinárodní Biosférické rezervace UNESCO.**

Mladá Fronta Dnes barnumsky uváděla další článek: Rys, los, jelen spolu na Šumavě. Není jasné, jak ještě dlouho. Zde se nepravdivě prohlašovalo: Jedním z posledních míst v Evropě, kde šelmy loví velké kopytníky, je Šumava (*jelení maso údajně tvoří 51 % rysího jídelníčku*), přičemž *divočinu mohou zničit plánované stavby a neřízený rozvoj turistiky*. Opět se poukazovalo na studii objednanou Centrem výzkumu globální změny Akademie věd ČR a závěry Mgr. Pavla Šustra z NPS, který pomocí telemetrických obojků sleduje pohyb jelenů, jenž údajně říká, že když krajinu neuváženými zásahy rozbijeme, nepůjde to vrátit zpátky. Toto rozbití, resp. rozvrácení a devastaci kulturní krajiny však způsobil požadavek rychlé a celoplošné bezzásahové výroby divočiny, která však může být pouze virtuální.

Po propagaci divočiny v domácích denících bezprostředně navazovala mediálně rozšiřovaná informace o novém výroku Krajského soudu v Plzni, který údajně obhájí kontinuální veřejné shromáždění aktivistů Hnutí Duha proti omezování rozšiřování kůrovce u Ptačího potoka na Šumavě. Nevadí, že zákon zakazuje přítomnost jiných osob v území těžby lesa vzhledem k ohrožení jejich života, nevadí protiprávní živelné rozšiřování bezzásahovosti, nevadí „nelegálnost NP“, který by měl být zřízen zákonem, nevadí zásadní střety v požadavcích na uskutečňovanou „ochranu“ dříve vyhlášené Biosférické rezervace UNESCO či Chráněné oblasti přirozené akumulace vod, nebo Evropsky významné lokality. A také nevadí, že aktivisté Hnutí Duha se mohou volně pohybovat ve vyhlášených nepřístupných územích při svých protestech i jindy, avšak „normální“ lidé při svých protestech proti uzavírání někdejších turistických cest dokonce i na území CHKO musí mít k pochodu ke zřícenině býv. turistické chaty na Svarohu mnohonásobná povolení. Tam však občané z Bavor běžně mohou, stejně jako na hraniční stezky. Nevadí závazky Schengenu, nevadí odlišný přístup např. na vedlejším bavorském Javoru či rakouském Hochfichtu. Nevadí, že desítky žalob proti uskutečňované „ochraně“ nejsou soudně projednávány, avšak žaloby některých osob jsou okamžitě řešeny – např. zneprístupnění „Modrého sloupu“ po historické středověké cestě – dnes zpevněné silnici, kterou aktivisté „bezzásahovosti“ chtějí rozebrat a odvézt!, podobně jako stížnosti do Bruselu k EK (kde máme svého vysoce postaveného propagátora divočiny L. Míku). Okamžitě následovala další propaganda v týdeníku Respekt, kde již 3.2.2014 redaktor M.Švehla prohlašoval: *Hnutí Duha a jeho přátelé obdrželi glejt, po němž touží každá podobná organizace, neboť soud potvrdil, že je to ona, kdo v tomto případě hájí veřejný zájem, nikoli stát, kraj, nebo šumavské obce. Nejistým politikům včetně nového ministra Brabce může být rozsudek soudce Krysla vhodným vodítkem.*

Poslední aktivitou ideologické skupinky bezzásahové divočiny je, že členka strany Zelených RNDr. Jitka Seitlová, někdejší zástupce býv. ombudsmana, dnes nová vedoucí ombudsmanka na tomto úřadě již v minulosti „*prokázala svoje objektivní a nestranné posouzení*“ a to podporou bezzásahovosti Šumavy aktivisty Hnutí Duha - ti jako „protestanti“ mohou kamkoliv, ostatní protestující občané však ne.

Sobotní Lidové noviny z 24.3.2014 po dvou měsících pokračují v další propagaci virtuální divočiny na Šumavě rozsáhlým článkem: „Lunapark ze Šumavy nebude, divočina naláká další turisty“ (redaktor J. Charvát). Zde se uvádí: „MŽP schválilo Plán péče připravený Správou NPŠ pouze na 3 roky a to bez lanovky na Hraničnick, hotelů, bytů a dalších velkých developerských projektů, prosazovaných nejrůznějšími podnikateli na Šumavě a také bez zonace, neboť umožňovala výjimky a úlevy umožňující výstavbu na nejcennějších územích I. zón“. Předseda stínové rady Jakub Hruška údajně sděluje: „je zřejmé, že parkem předložený plán péče je založen na handlech s jeho územím jako obchodním artiklem developerů, obchodníků a těžařů, teprve co zbylo, bylo ponecháno pro ochranu přírody“. Obce však potřebují zonaci pro svůj rozvoj, přičemž podporují některé projekty, např. lanovku na Hraničnick. Předseda Svazu obcí NPŠ Antonín Schubert uvádí, že obce v požadované zonaci vycházejí ze skutečného stavu přírody, ale i ze skutečnosti, že v Krkonoších je plno lanovek a ničemu nevadí. Do současnosti zde oficiálně bylo 13 % I. zóny. Náměstek ministra Vladimír Dolejský sděluje, že zonace bude řešena zvláštní vyhláškou, přesto uvádí, že již v r. 2014 budou I. zóny tvořit dle dohody 26 % (zřejmě jsou požadovány „dohody“, či spíše požadavky pouze ze strany obcí, ne však od MŽP) a dále, že postupně se bude jejich plocha rozšiřovat na 75 %, přičemž jednostranní teoretičtí „ekologové a vědci“ požadují, aby co nejdříve (nejlépe okamžitě) I. zóna tvořila 50 %, což zdůrazňuje přední aktivista Hnutí Duha a pivotman ideologické skupinky bezzásahovců Jaromír Bláha. Současný náměstek ministra V. Dolejský údajně stojí za těmito požadavky, a sděluje: po 3 letech se vydá plán na dalších 15 let a současně se připraví zákon o národním parku a vyhláška o zónách. V rámci perfektně připravené propagandy se zastrašuje současný ředitel Správy NP J. Mánek sdělením, jak škodí Šumavě, neboť si dovolil zasahovat proti epidemickému rozšiřování kůrovce. Na druhou stranu se farizejsky slibuje větší zpřístupnění parku i přeshraničních přechodů. Příkladně se poukazuje se na skutečnost, že „divoká příroda v Bavorském lese údajně tvoří 75 %, přičemž území je protkáno dřevěnými chodníčky, vedoucími až do středu pralesa“ (jak přitažlivé, přičemž jedním z požadavků vyráběné divočiny byla likvidace cest v NP a stále větší zneprístupňování zástupným důvodem ochrany tetřeva). Na podporu rozšiřování „divočiny“ se vzpomíná memorandum mezi bilaterálními parky. Cílem je údajně vytvoření jednoho z největších evropských národních parků s divokou přírodou – již tento argument svědčí o neznalosti Evropy, světa a skutečné divočiny. Bavorský NP je nepoměrně menší, přičemž se jedná o marketingový požadavek Bavorska, zdůvodňovaný pro jejich vládu následným profitem Bavorska z nově vybudovaných rekreačních areálů při okraji.

V propagačním článku se však nesděluje, že bezzásahovostí dochází fatálnímu vysušování Šumavy a likvidaci nejcennějšího přírodního potenciálu – živých rašelinišť, zásadnímu snižování biodiverzity a narušování trvalé udržitelnosti nejen environmentální, ale i ekonomické a sociální nejen regionu Šumavy, ale i ČR. Výše uváděné požadavky jsou v rozporu s požadavky obyvatel, obcí i turistů, NPŠ je v podstatě dosud „nezákonný“ a zejména pokradmu naoktrojovaná bezzásahovost v kulturní Šumavě je v rozporu s dosavadní legislativou, ale zejména s celosvětovými zkušenostmi. Toto je dokladováno ve dvou dílech publikace Šumava a její perspektivy (zčásti volně přístupné ke stažení) a zejména v 8. dílech Květeny světových regionů (rovněž volně přístupné ke stažení). Celistvé pohledy jsou však pro ideologické „vědce a ekology“ zřejmě nepotřebné (např. Bláha, Hubený, Hruška, Kindelmann, Křenová, Míko), avšak každý racionální subjekt se zajímá o názory protistrany. Ideologický požadavek výroby virtuální kulisové divočiny (vynucovaný dobře placenou partičkou) se opožděně opírá pouze o objednanou studii britské konzultační společnosti EFTEC, která fabuluje ekosystémové přínosy vyrobené „divočiny“, přičemž ty však byly vynucenou bezzásahovostí fatálně narušeny a ohroženy.

Snad jen na okraj je vhodné uvést, že někdejší Šumava byla uvedena v rozsáhlé publikaci Přírodních divů světa, v novém vydání byla však již vypuštěna. Nekritické záměrné nadhodnocování Šumavy může připomínat náš pavilon na Expo 2010 v Šanghaji. Dlouhodobé usilovné mediální vychvalování našeho pavilonu neodpovídalo však reálné poptávce návštěvníků (kupodivu připomíná jinou situaci obchodního domu Kotva v Praze, o kterém při otevření media prohlašovala, že je čtvrtý největší v Evropě). V kategorii několika pronajatých „krabicových“ pavilonů jsme za Slovinskem získali druhou cenu (další pak za multikulturní výměnu a pronikání do čínských medií). Přestože náš pavilon bylo možno prakticky projít, návštěva většiny pavilonů znamenaly několikanásobné čekání. Naše TV až do ukončení trvale vysílala neměnní se mantru: „jsme křižovatkou myšlenek, kultur a technologií, svou pověstnou kreativitou přetváříme myšlenky do nápaditých řešení, takže máme tam s čím jet a náš pavilon bude skvělých nápadů plný“.

Na Šumavě dle publikace Vegetace ČR 4 – Lesní a křovinná vegetace (ed. M. Chytrý) byla převážně vymezena třída LF borekontinentální jehličnaté lesy / Vaccinio-Piceetea, svaz LFC středoevropské acidofilní smrčiny / Piceion abietis, asociace LFC01 horské třtinové smrčiny / Calamagrostio villosae-Piceetum abietis. Tato asociace představuje přirozenou vegetaci supramontánního stupně našich nejvyšších pohoří, kde vytvářejí souvislý výškový stupeň mezi horskými bučinami a horní hranicí lesa, na Šumavě zhruba od 1200 m po nejvyšší vrcholky pohoří. Na Šumavě však vznikly z původních smíšených lesů smrko-jedlo-bukových, ze kterých byl během novověké kolonizace horských oblastí cíleně vybírán buk na pálení dřevěného uhlí a jedle na stavební dříví. Rozsáhlé porosty s dominancí smrku však snadněji podléhaly hmyzím kalamitám. Zejména v exponovaných vrcholových částech pohoří jsou však tyto lesy ovlivňovány vichřicemi, které mohou v delších časových intervalech narušit nebo zcela zničit stromové patro na rozsáhlých plochách. Porosty této asociace tvoří převážně stejnověké kmenoviny smrku ztepilého. V podúrovni stromového patra je přimíšen jeřáb ptačí a v menších nadmořských výškách místy také buk lesní a jedle bělokorá. Keřové patro je slabě vyvinuto a vyskytuje se hlavně na porostních světlinách, přičemž převládají v něm zmlazující se druhy stromového patra. V bylinném patře se jako dominanty uplatňují zejména (expanzivní) třtina chloupkatá, metlička křivoloká a brusnice borůvka. Z dalších druhů jsou zastoupeny zejména Dryopteris carthusiana, D. dilatata, Galium saxatile, Homogyne alpina, Luzula pilosa, L. sylvatica, Maianthemum bifolium, Oxalis acetosella, Trientalis europaea. Roztroušeně se vyskytují Blechnum spicant, Gentiana asclepiadea, Lycopodium annotium, Polygonatum verticillatum a Streptopus amplexifolius. V porostech se obvykle vyskytuje 5-15 druhů cévnatých rostlin na plochách o velikosti kolem 400² m. Dobře je vyvinuto mechové patro, ve kterém jsou nejhojnější mechy Dicranum scoparium, Plagiotheceum laeteum, P. undulatum, Pleurozium schreberi, Pleurozium formosum a druhy rodu Sphagnum vázané na minerální půdy, zejména S. girgensohnii. Běžně se vyskytují játrovky Brbilophozia lycopodioides, Bazzania trilobata a Lepidozia reptans.

K objasnění celé problematiky byla zpracována kolektivem autorů rozsáhlá analýza Šumava a její perspektivy I,II. Na publikaci se podílelo více než 30 spoluautorů z vědeckých a-společenských pracovišť, několik občanských sdružení, ale i řada soudních znalců. Tato encyklopedie současné Šumavy uvádí i množství unikátních tematických map (na CD). Proto nemá již smysl „nosit dříví do lesa“, resp. do schnoucí Šumavy, která dosud postrádá potřebnou podporu proti jejím škůdcům. Mrazivý je výrok jednoho z předních ideologů: **I bez ohledu na zonaci bychom dali přednost tomu, aby kůrovec zapracoval a zlikvidoval tyto nepřirozené porosty.** Tito ideologové nevnímají, že zkulturněné, zcivilizované porosty na celém světě bez asistenční ekosystémové pomoci přecházejí v lepším případě pouze v méněhodnotné porosty expanzivních, příp. invazních druhů a patogenů, tedy že pozitivní přínosy bezzásahovosti ve zkulturněných porostech nefungují na celém světě. I v pralesových torzech ČR je nezbytná ekosystémová lidská asistence – viz publikace Dynamika vývoje pralesových rezervací v ČR I-III, Academia Praha 2012, na základě dlouhodobého výzkumu kolektivu autorů. Současnou bezzásahovostí byla většina dochovaných pralesových, pro naše předky posvátných, stromů na Šumavě v přítomnosti zlikvidována - díky neomezovanému napadení kůrovcem.

Problematiku návratu přirozeného přírodního lesa nejlépe vyjadřuje tabulka skladby lesních dřevin NP Šumava (v %)

dřevina	cca rok 1850	cca rok 2000	přirozená (ÚHUL)
smrk ztepilý	51,-	83,7	41,9
jedle bělokorá	13,-	0,9	17,3
borovice blatka, kleč	2,4	2,7	0,7
borovice lesní	2,-	4,3	3,1
modřín opadavý	0,05	-	-
ostatní jehličnany (vč. tis)	0,05	0,02	0,1
Jehličnany celkem	68,5	91,62	63,1
buk lesní	21,-	5,8	27,-
pionýrské listnáče (bříza, jeřáb)	8,-	2,3	7,-
javor klen	2,-	0,2	1,7
ostatní listnáče (jilm, jasan, olše)	0,5	0,08	1,2
Listnáče celkem	31,5	8,38	36,9

Proč ne bezzásahovost na Šumavě

- bezzásahovostí ve zkulturněných porostech celého světa díky vzrůstajícím stresovým faktorům se neobnovují přirozená společenstva, ale vznikají degradovaná společenstva s výrazným uplatněním invazních a expanzivních druhů a patogenů
- vynucovaná divočina může být pouze virtuální, kde odumřelé suché smrky vytváří jakousi kulisu
- bezzásahovost nesleduje trvalou udržitelnost nejen environmentální, ale i ekonomickou a sociální a nesleduje širší a zpětné vazby
- naoktrojovanou a neodsouhlasenou bezzásahovostí je v této druhově velmi chudé asociaci biodiverzita trvale snižována, dochází k velkému eroznímu ohrožení, k vysoušení Šumavy, postupné likvidaci živých rašelinišť
- biodiverzitu je ekologicky fatálně škodlivá a přináší rozsáhlé ekonomické škody s dopadem na širší region Šumavy i ČR
- současná bezzásahovost likviduje biodiverzitu, ekologicky je fatálně škodlivá, zejména vodnímu režimu a přináší rozsáhlé škody
- chudé hřebenové horské třtinové smrčiny mají díky uskutečňované „ochraně“ výrazně se snižující biodiverzitu, takže se nejedná o unikátní společenstva, ale o biotopy, kde postupně není co chránit
- bezzásahovost je na Šumavě vnucována pro vůli většiny obyvatel (se selským rozumem)
- „divočina“ Šumavy je dlouhodobě připravovaným marketingovým produktem s předpokládaným profitem Bavorska (stačí dodat medvědy a vlky)
- požadované „odcivilizování Šumavy“ z bavorské strany oživuje historické asociace nařízeného „fašistického zcivilizování nordickou rasou“ (odpůrci byli i fyzicky likvidováni, spolupracovníci byli obyčejnými lidmi označováni jako kolaboranti), stačí uvést požadavky likvidace cest (vč. silnice k Modrému sloupu), či likvidace antropogenních vodních zdrží - klaus
- jako experiment by bezzásahovost byla přijatelná jen na malém území, ve vazbě na velikost ČR
- vynucená bezzásahovost způsobila 20 000 ha suchých horských smrčín a 100 mld. Kč základních škod
- komplexní pohled je zpracován v publikaci Šumava a její perspektivy I,II a 8-dílné publikaci Květena světových regionů v souvislostech.

Proč bezzásahovost na Šumavě

- Bezzásahovostí Šumavy se vytváří zneprístupnělé experimentální exteriérové území kariérní ideologické skupinky ekologů a části teoretických biologů („jimi specificky zprivatizované“), kteří za významné pomoci médií prosazují „moderní“ bezzásahovost, pod heslem „příroda si sama pomůže“, bez ohledu na její zkulturnění a ohrožení ekosystémovou degradací (přičemž jiné názory nejsou publikovány - Ochrana přírody, Živa, Respekt, Lidové noviny, ...)

- Bezzásahovost k výrobě rozsáhlé „divočiny“ na Šumavě prosazovali postupně 1., 2. a 3. ředitel NP Bavorský les proto, aby z návštěvníci z vybudovaných rekreačních rezortů na okraji NP Bavorský les mohli zažívat „virtuální kulisovou divočinu s predátory v okrajové provincii SRN“
- Část poválečně vyhnaných Němců z našeho území jako zadostiučinění chápe skutečnost: když ne my, kteří jsme uměli hospodařit v horách (což Slovanům nebylo vlastní), tak ať je zde degradovaná „divočina“ s vlky a medvědy.

Spolupráce s přírodou, potřeba celkové ekologické obnovy planety

Skutečně moderní přístup k přírodě znamená ekosystémovou asistenční činnost, resp. spolupráci s přírodou, vycházející z poznání biologických principů a zákonitostí, širších a zpětných vazeb i celkového chápání udržitelného vývoje environmentálního, sociálního a ekonomického. Největší katastrofou nemocné Země je celosvětové nezodpovědné ničení přírody, zejména vodního režimu a vodních zdrojů, úrodné půdy (celosvětově je zničena čtvrtina úrodné půdy) a vegetačního krytu při rychlém rozšiřování pouští, ale i příznivého bioklimatu. Návazným problémem je povrchní zcivilizovaná „zážitková“ společnost, odcizená přírodě, která zapomněla, že příroda je nejlepší učitelkou. Člověk, který je integrální součástí přírody je z ní vylučován, převládá „krátké“ povrchní myšlení, ne vycházející z dlouhodobého poznání vývoje přírody a jejích cyklů. Dokonce potřebné chápající ekologické principy jsou ideologicky účelově dehonestovány jako „zastaralé a nemoderní“, přičemž přírodní destrukce jsou povyšovány na základní potřebu. Uzdravení Země spočívá prvořadě z uzdravení vodního režimu. Potřebné je však naučit se číst v knize přírody, citlivě vnímat přírodu a její oslabení a tedy i oslabení jeho imunitního systému. Potřebné jsou permakultury blízké přírodě, byť obnovené či založené člověkem, tedy práce s přírodou, což však dokáží jen aplikovaní biologové (lesníci, zemědělci, zahradníci, vodohospodáři), chápající principiální souvztažnosti. A zde je nastolen střet společnosti odtržené od přírody, který byl v ČR a Evropě ideologicky nastolen skupinkou teoretických biologů a ekologů „apoštolsky usurpujících“ si přírodu pouze pro sebe a vyhánějící z ní ostatní, neboť pouze oni jsou zárukou správného vývoje pod falešným heslem - příroda přírodě, příroda si sama pomůže. Jejich povrchní chápání obdivuje, že v naoktrojovaně uschlých horských smrčínách (pod dohledem „milicí“ Hnutí Duha) vyrostly z dříve uložených semen předchozí generace stejně nestabilní, monokulturní porosty a úzkostlivě vylučuje ostatní lidi, přičemž chybí skuteční správci dochované přírody, vlády se ujali „hlídači“ (vedení fanatiky divočiny - veterinář Bláha, geograf Hubený, pedolog Míko a další).

Mnohé z obdivovaných a příkladně uváděných národních parků USA jsou zdevastovaná „skeletová“ polopouštní území, která kdysi byla obydlená, s množstvím lovené zvěře vč. oblíbených krocanů (podobně jako někdejší hojní a lovní tetřevi na Šumavě).

Některé způsoby revitalizace krajiny, zejména vodního režimu, zdravého lesa, samozásobování obyvatel potravinami a potřebu nového vzdělávání popisuje alpský sedlák Sepp Holzer ve své publikaci „Poušť, nebo ráj“. Ten dokázal obnovovat úrodnost krajiny, budovat ukázkové farmy a navazovat kontakty s přírodou prakticky na všech kontinentech (dokonce i na odpadistích).